

Publicerad 2011-09-15 11:52 av Lena Själsöga Keijser

ja vi kan skriva historier om vi kan omge oss med

så ofta har jag levt med

då fram nu

framom

bakom

i

är

nu

denna natt ser jag en vacker bild

i ekens krona

eken gav mig en av sina starkaste grenar

lianer lade sig runt

lianer

blomstergirlanger

eller vad

var det en ek

eller en lönn

eller var det ett fruktträd

vilket det var så är det

jag sitter i ett träd och gungar

gungan svingar vaggar mig

är i jämn rytm bakåt framåt

vilket är vad

jag sitter i gungan

jag är

är i

är nu

jag är

sluter ögonen

upplever allhet

upplever

pendelns rörelse

i den vackra gungan av bakom samt framom

ibland blöder vi därför att vi glömmer

inte vill

ta bakombarnet i handen

så stiger samtalet jag och den lille

femårsvis hade under dagen i dagens hand

vindarna ven starka, vinande svepande

hur lätt är det icke att förfasa sig över vindarna över regnen

jag har lika lätt att halka in i denna suckan – så ser jag honom – vad präglar dig mina ord till

vi börjar tala vindarnas språk

vindarna dansar i träden

träden dansar med vindarna

vindarna är vackra fåglar

vindarna leker med molnen

kanske är de garnnystan vilka leker med molnkatterna

och molnen mulnar har mulnande ansikten

regnen ljuder

vindar bär böljande mantlar

svepande

rörandes vid allt

i famnen bär de droppar

regn droppar

klara kristallpärlor

kanske är det glaskulor

kanske bygger vindarna en pyramid och spelar kula

ja vad vet jag

vad vet vi

i famnen bär de regn droppar

renaste kristallpärlor

i stenarnas ring

i mitten ligger ett fat

en skål

huden är spänd

är det en havande moder vilken lyssnar till barnets rörelse

nej det är en trumma

den stora regntrumman

vindar lägger renaste kristallpärlor däri

rör varsamt vid huden

droppar öppnas

regnbågstoner stiger ur

vindar bär

tonerna till havet

ur havet ur haven stiger vackra sånger

dessas ljuder

vida

vidare

andas framom bakom

i mitten sitter jag i gungan

gungar

vaggar

är

och jag vet att jag är

jag är i sker

en blomma i huset orkade ej resa sig, egentligen var dess härkomst regnskogen

sakta ser jag blomman sloka, denna blomma är den lilles, femårsvises

vi pratar blommans väg

hur den vandrade till oss

hur detta ljus inte var riktigt likadant som i dess hem

hur den längtade till de stora skogarna

jag säger

vi lägger den i komposten så blir den jord

jamen hur skall den komma hem

blomman blir jord

och jorden

blomman vandrar hem

vi ser regnet

dropparna

hur vattnet sjunker in samt når havet

så är det med blomman

så är allt väl

för oss alla

sakta skrider sommaren in i hösten

sakta skrider hösten in i vintern

är vintern ett ide

ja, kanske är det så

ide

i idet skrev jag och ser i det

i det att jag sitter i gungan är jag pendeln vilken når framom når bakom

vi väver ljusväven

i det

hur kan det komma sig att kvinnans hand så ofta sträcket ut för att plocka en blombukett, antingen till att
giva eller till att skrudat bordet med

en blombukett i en vas till ett blickfång

varför gör kvinnan så

är det en gest av hennes själsönskan eller sinnesönskan

blickfång – glädja dina ögon

är det min kvinnovilja att bli plockad/ bruten av

få min stjälk avbruten, bruten, råka bli uppsliten med roten

allt mer inser jag skönheten i ögonblommor

*

hon plockade sig själv i dagen

ur ängen den vida

lyfte varsamt ned lerkrukan

den vilken

urjordarnas vishet gav

fyllde vatten från brunnen

ställde lerkrukan på bordet

satte

blombuketten i

blickfånget

i gest av hennes själsönskan

sinnesönskan

i blickfång

glädja dina ögon

kanske

du

ser

den öppna dörren

*

allt mer inser jag skönheten i ögonblommor

plocka blommor med ögonen

ögonblommor

vad är detta plocka

var på väg skriva; vi plockar inte stenar, träd och så vidare, så kom det till mig att vi gör det

undrar en stund varför barn så gärna plockar blommor

varför barn samlar

ur ett perspektiv kan jag se detta samlande, plockande vara smakande

barn plockar med rena öppna sinnen

egentligen sig själva

barn upplever ej det åtskilda

har ej avsikter

eller begreppsbildningar

ur ett ytterligare perspektiv kan jag se det barnet ser – allt vi så kallade vuxna har runtom oss

ja, vi kan skriva historier om det vilket skett

historier, berättelser vilka ger omgivningen en slags bild av oss

så kan vi omge oss med saker vilka ger omgivningen en slags bild av oss

vi plockar smaker, ting, omkrets samt inreder och genom allt detta får vi en ”dom” eller placeras i fack

fråga dig;

om du inte har ett enda ting – är helt naken

är du i det den du är i det

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten